

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M., spol. s r.o.**, so sídlom v D., IČO : X., zastúpeného JUDr. M. J., advokátom vo V., proti odporkyni **Mgr. E. Š.**, bývajúcej v S., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp.zn. 4 C 223/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. novembra 2008, sp.zn. 12 Co 28/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

Odporkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom z 21. januára 2008, č.k. 4 C 223/2007-112 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X., pozemok na parcele č. X., zastavané plochy a nádvoría o výmere X. m², kat. úz. N. K.. Navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporkyni trovy konania vo výške 13 037,50 Sk k rukám jej právneho zástupcu a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ neplnil dlh riadne a včas, čím došlo k porušeniu zmluvne dohodnutých podmienok, na základe čoho sa spoločnosť R. V. s.r.o. stala vlastníčkou nehnuteľností, ktorých vrátenia sa navrhovateľ domáha a to titulom zabezpečovacieho prevodu práva písomne dohodnutého účastníkmi zmluvy. Tak v zmluve o pôžičke ako aj v zmluve o zabezpečovacom prevode práva bol dohodnutý spôsob plnenia a to v hotovosti alebo prevodom na účet. Navrhovateľ ako dlžník nevyužil ďalší zmluvou dohodnutý spôsob úhrady a to úhradu prostredníctvom vloženia peňazí na účet, ktorého číslo tvorí súčasť zmluvy o pôžičke. Zloženie peňazí do úschovy

notára navrhovateľom považoval súd za zavádzajúce a tento spôsob plnenia nebral do úvahy. Podľa názoru súdu navrhovateľovo správanie nasvedčuje tomu, že z jeho strany nebol nijakým spôsobom preukázaný úmysel požičané peňažné prostriedky spoločnosti R. V. s.r.o. vrátiť. Súd nepovažoval konanie spoločnosti R. V., ktorá nadobudla vlastníctvo k nehnuteľnostiam titulom nesplnenia dlhu zo strany navrhovateľa na základe písomnej zmluvy o zabezpečovacom prevode práva za konanie v rozpore s právnymi predpismi a zmluvne dohodnutými podmienkami, ani za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Preto nemal dôvod nepovažovať za súčasnú vlastníčku nehnuteľností odporkyňa.

Krajský súd v Prešove na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 11. novembra 2008, sp.zn. 12 Co 28/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporkyni trovy odvolacieho konania vo výške 3 329,-- Sk k rukám právneho zástupcu odporkyne JUDr. D. M., do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a ustálil, že ak navrhovateľ nesplnil záväzok zo zmluvy o pôžičke, resp. zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, nemôže sa domáhať určenia vlastníckeho práva k založeným nehnuteľnostiam.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách, vrátane nepriznania trov odvolacieho konania, zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Z dovolania navrhovateľa vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (pripúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok

právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a § 239 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júla 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková